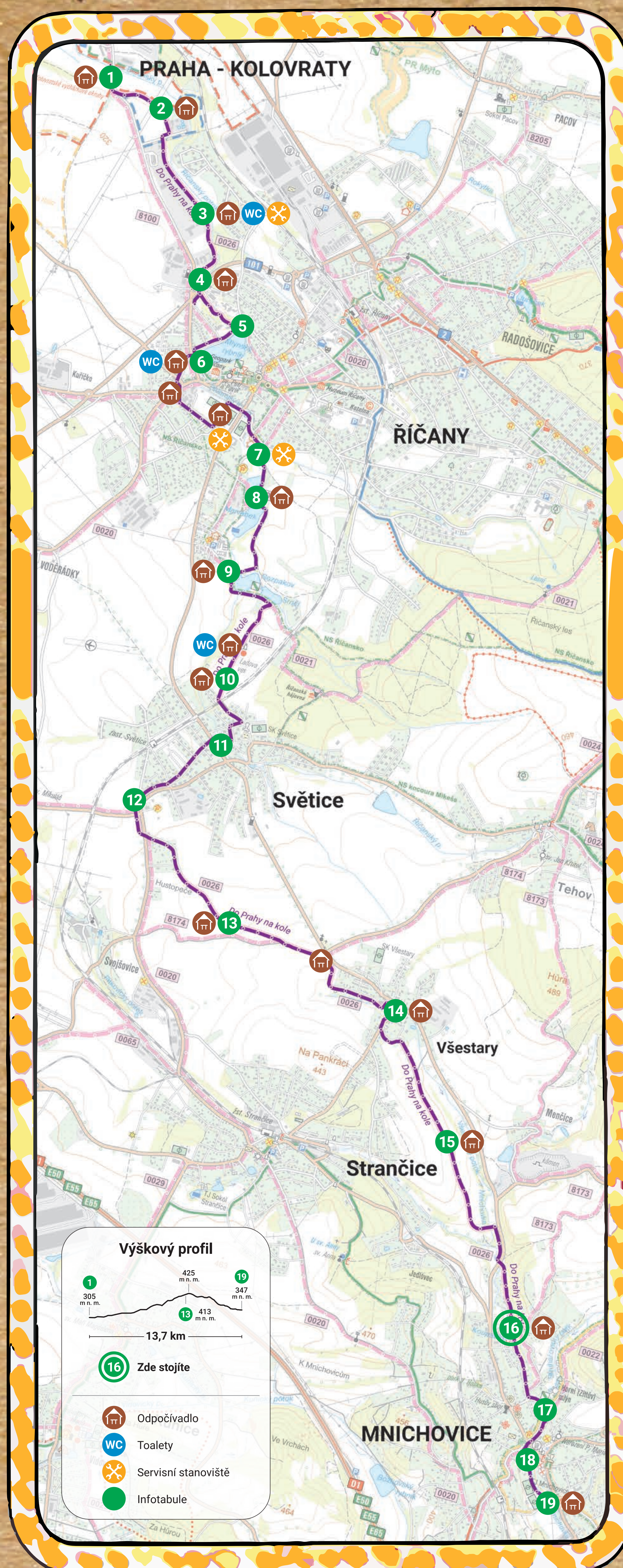

KOUPADLO

Stavba koupadla (1908) byla prvním projektem právě vzniklého Okrašlovacího spolku v Mníchovicích. Návrh vypracoval prof. Velflík pod názvem „Královské jubilejní sady a letní koupadlo“.

V r. 1928 bylo koupadlo z důvodu zvětšení kapacity upraveno a rozšířeno. Kolem „basenu“ byl navezen labský písek k opalování. Dále byla vybudována dvě tenisová červená hřiště, jež byla nazývána „En tout cas“ (antuka) a jedno hřiště „volleyballové“.

Návštěvníci se měli řídit lázeňským řádem:

- ✿ Každý návštěvník, ať už použije koupele či nikoli, musí si koupiti při vstupu do plovárny vstupenku.
- ✿ Osoby postižené nakažlivou nemocí nebo vyrážkou odpor vzbuzující, jakožto i osoby z domů zamořených nějakou nakažlivou nemocí, nebo i osoby, jež nejsou ve stavu střízlivém, jsou z koupání vyloučeny.
- ✿ Muži musí být při koupání opatřeni aspoň plavkami, ženy musí mít koupací oblek.
- ✿ Tančení v koupacích šatech a plavkách není dovolené.
- ✿ Kdo se přihlásil k učení se plavání, bude předán plavčímu mistru, jenž ho plavání vyučí

Vzpomínka mnichovického rodáka pana Antonína Marečka:

„V jednom rohu koupaliště byl široký splav, nad ním kiossek, kde starý pan Duda podával občerstvení a v námořnické čepici také vyučoval plavání. Na dlouhém bidle s popruhy vodil podél zábradlí topícího se zájemce o plavání a počítal hlasitě „Ráz-dva-tři!“ A za chvíli vytáhl napitého absolventa plavání s pochvalou: „Tak už to jde!“ a lid se bavil. Každým rokem na koupališti něco přibýlo, jako skákací prkno, svítící reklamní sloup s hodinami, uprostřed vodní plochy plaval dřevěný „odpočinkový“ vor a kolem nádrže nové lavičky a nápisy, kde je to pro plavce a kde pro děti. Z okna tenisové klubovny vyhrával gramofon poslední šlágry, a tak návštěvníkům nic nechybělo. Ale nic netrvá věčně. Po válce se rozšířila výstavba domů s koupelnami a pračkami, nastaly problémy s odpady a kanalizací. A tak zájem o koupání postupně mizel.“

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Tento projekt byl spolufinancován z prostředků Evropské unie.

STEZKA
DO PRAHY NA KOLE

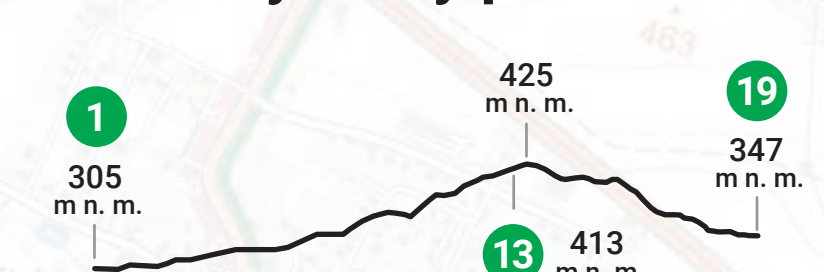

vyměněno mlýnské kolo a nakonec v roce 1939 šindelová střecha za eternit. Mlít přestal Zittův mlýn v roce 1942. V roce 1996 byl prohlášen za kulturní památku a o rok později zapsán do seznamu kulturních památek ČR.

Před rekonstrukcí, jež proběhla v letech 1999–2006, byl mlýn v havarijním stavu. Ve vstupním podlaží byla zrestaurována mlýnice s vybavením, včetně funkčního mlýnského kola. Roubená chalupa obsahuje také dvě obytné místnosti, které jsou určeny pro sezónní využití, případně slouží jako hostinské pokoje. Nadzemní podlaží pak byla upravena na obytnou část, z níž je zároveň přístupná terasa na hrázi rybníka.

Dnešní objekt mlýna je tvarově i dispozičně pozdně barokní, datovaný do přelomu 18. a 19. stol. Hospodářská část je již zděná, z 30. let 20. stol., avšak se zbytkem mlýnského kola v náhonu. Objekt zůstal nedotčený, pouze mlýníci na konci 19. století zvýšili pro potřebu modernější technologie o patro, dále v roce 1930 bylo

17 Zde stojíte

- Odpočívadlo
- Toalety
- Servisní stanoviště
- Infotabule

MNICHOVICE

18

DĚJINY MNICHOVIC

Ves Mnichovice (původní název Mnichovicí či Mnichovicium) založili roku 1134 sázavští mniši, kteří v dřívě pohanské osadě, začali šířit křesťanství.

Roku 1140 zde sázavský opat Silvestr nechal vybudovat baziliku ke cti svatého Michaela, kolem které bylo vytýčeno náměstí.

V první třetině 14. století byl objekt přestavěn na gotický kostel zasvěcený Narození Panny Marie.

V době husitské vlastnil Mnichovice rod Kostků z Postupic, z něhož pocházel slavný husitský hejtman Vilém Kostka.

Roku 1484 král Vladislav II. udělil městečku znak: na štítě jsou dva pštrosi držící zobáky pancíř, nad kterým stojí rytíř s mečem.

Albrecht Rendl z Úšavy roku 1516 připojil Mnichovice ke svému panství v Hrádku, dnes Hrádek Komorní.

V roce 1531 postihl městečko velký požár, který zničil listiny, gruntovní knihy a městská privilegia. Ta byla záhy obnovena na přímělu tehdejšího majitele Jaroslava ze Šellenberka, nejvyššího komořího království.

V roce 1554 Mnichovice koupil Jan z Valdštejna a v držení rodu zůstaly téměř 200 let.

Období 17. století bylo ve znamení Třicetileté války, kdy v Mnichovicích pobývali švédští vojáci, dále násilné rekatolizace, kdy byla zdejší farnost převzata jezuiti, a několika morových epidemií. Na paměť ukončení morové rány byl v roce 1713 postaven na náměstí barokní morový sloup se sochou Panny Marie Svatohorské.

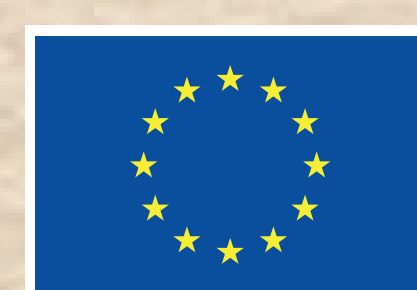
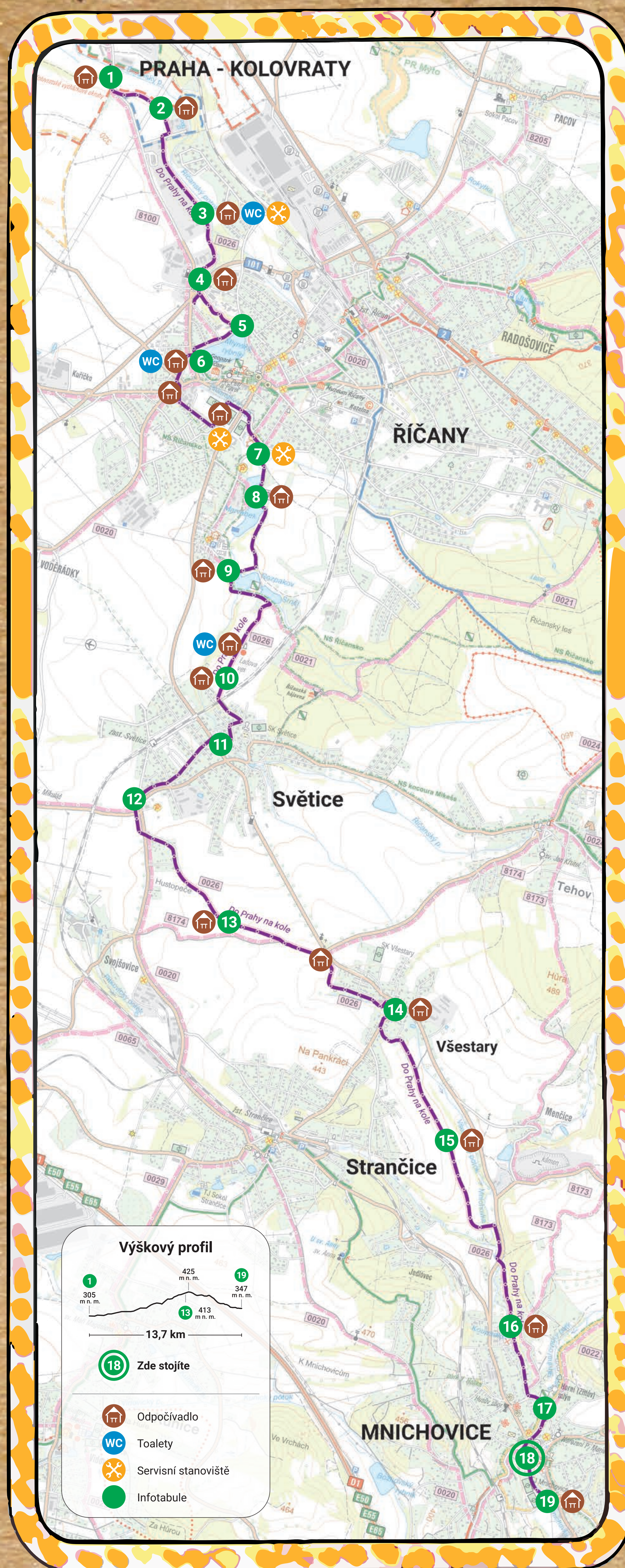
Další ničivý požár městečka vypukl 23. srpna 1746. Vyhořel i kostel, který byl v letech 1746 až 1754 barokně přestavěn. Jedná se o jednolodní kostel ve stylu tzv. lidového baroka.

Roku 1837 nastoupil kněžský úřad vlastenecký kněz a buditel Vojtěch Vilém Kramerius, který roku 1861 postavil na náměstí školní budovu s knihovnou.

Správní samostatnost získaly Mnichovice roku 1848.

V době květnového povstání v roce 1945 probíhaly Mnichovicích boje pod vedením národní gardy, v níž byli i sovětští partyzáni. Na cestách byly vystavěny barikády a bylo přerušeno vlakové spojení. Účelem bylo zabránit postupu německých vojsk z výcvikového území SS-Waffen na Benešovsku. Obyvatelé Mnichovic tak reagovali na výzvu Českého rozhlasu, aby obce nenechaly projít německá vojska.

Začátkem 60. let 20. století došlo v souvislosti s novým územním uspořádáním k připojení obcí Božkov a Myšlín a 19. května 2020 byly Mnichovice prohlášeny městem.

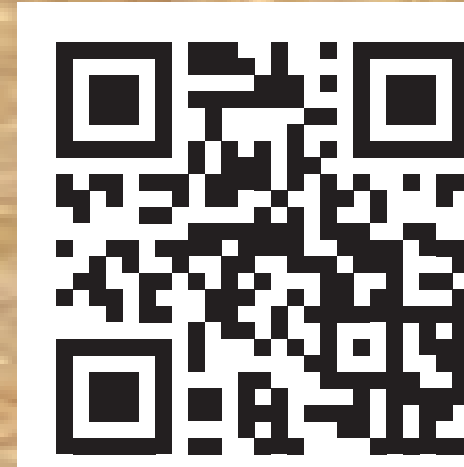

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Tento projekt byl spolufinancován z prostředků Evropské unie.

STEZKA
DO PRAHY NA KOLE

LADŮV
KRAJ

SPORTOVNÍ ULICE

DOLNÍ RYBNÍK – BÝVALÝ NEJVĚTŠÍ MNICHOVICKÝ RYBNÍK

Na území Mnichovic bývalo mnohem více vodních ploch než dnes. V polovině 20. století zanikl např. rybník Koloděj u Zittova mlýna, dále soustava rybníků v Jidaškách a hlavně největší mnichovický rybník Dolní, neboli Obecní (také Halašův), který se rozkládal na louce u dnešní Sportovní ulice. Rybník sloužil jako nádrž pro mlýn, která dosud stojí při silnici na Mirošovice. Panoráma Mnichovic z jižní strany mělo přes vodní plochu úplně jiný ráz.

Pohled z hráze rybníka u Dolního Mlýna. Topol vlevo vysazen r. 1865 (30. léta 20. století)

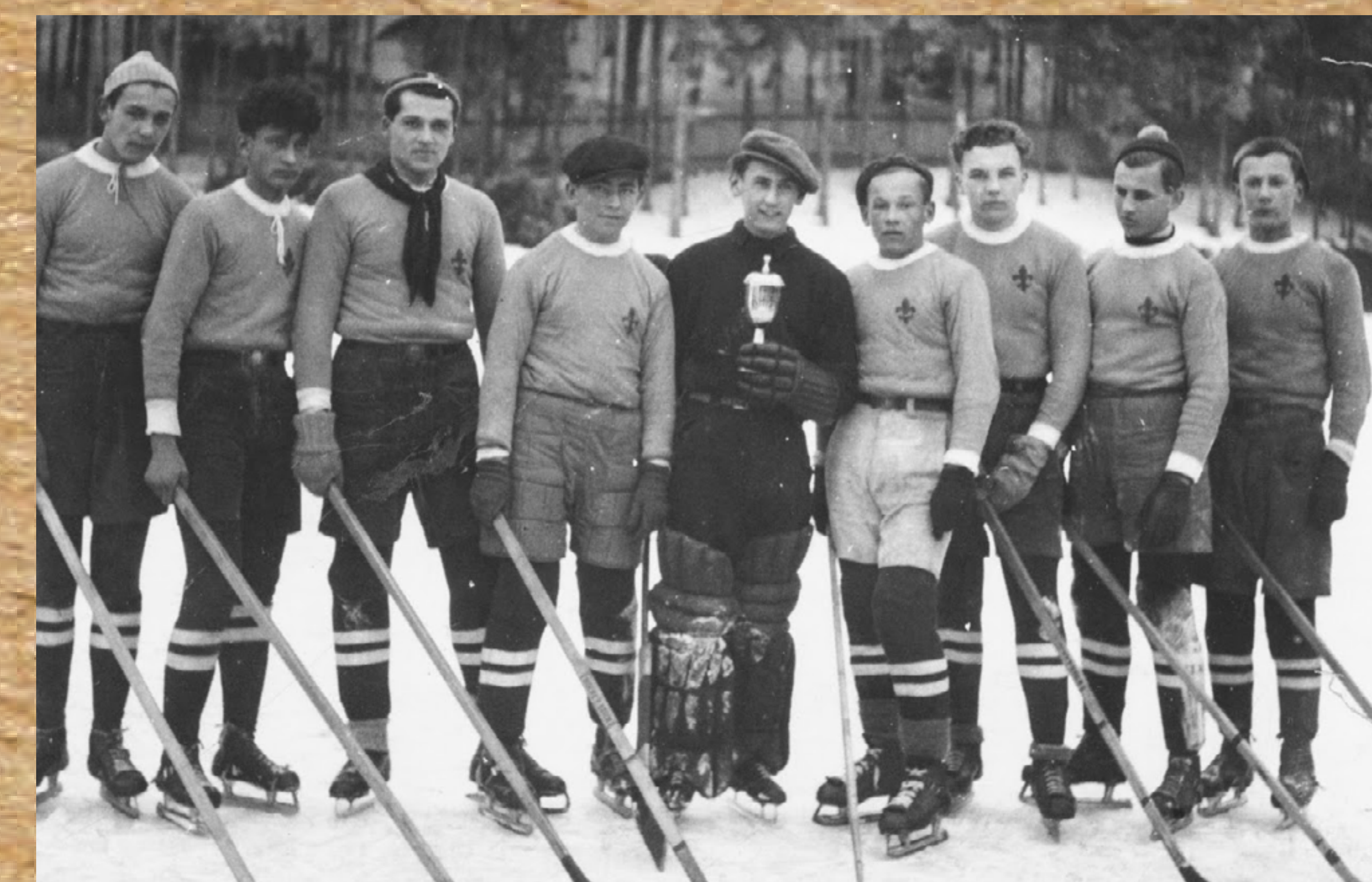
POZEMNÍ HOKEJ A KOPANÁ

Název Sportovní ulice upomíná na fakt, že toto místo již od dvacátých let 20. století sloužilo jako mnichovické sportoviště. V r. 1921 byl založen Klub kopané. Při oddíle se pěstovala i atletika a házená. V Mnichovicích byl také velmi populární lední hokej – byly zde hned dva kluby. Jedno družstvo hrálo na Dolním rybníce, druhý klub hrál na koupališti v Potočinách. Mnichovice se účastnily okresních přeborů v kopané a družstvo ledního hokeje se probojovalo až do krajské soutěže. V roce 1941 byl jako tréninková forma pro nezimní období představen pozemní hokej, v té době nazývaný „Bandy hokej“. Původně se jednalo o klasický anglický sport, pěstovaný na univerzitách. První hráči si pořídili jasanové hole a gumové míčky. V roce 1943 vznikla ženská odnož pozemních hokejistek, která byla záhy zařazena do mistrovské soutěže. Brzy vyvstala potřeba lepšího hřiště s osvětlením, a tak vznikly v roce 1944 první plány stadionu. Plán se realizoval pouze zčásti. Na počátku 60. let bylo vybudováno kluziště s mantinely a o něco později postavena zděná klubovna a šatny. V roce 1999 bylo na původním škvárovém povrchu vystavěno hokejové hřiště s umělou trávou.

Zatímco v uplynulých letech se oddíl pozemního hokeje mohl pochlubit mistrovskými tituly v kategorii mužů (1954, 1955, 1956) v posledních letech je orientován především na mládežnické kategorie. Mladí mnichovičtí hokejisté patří k nejlepším v republice. Důkazem jsou úspěchy napříč kategoriemi, například zlaté medaile dorostenců z roku 2018, či mladších žáků z let 2018 a 2019. Význam mnichovického hokeje podtrhuje i početné zastoupení našich hráčů v mládežnických a juniorských reprezentačních výběrech.

Fotbal

Hokej

Pozemní hokej

